

1987) Predstavil sa, prešiel do vlastnej metafory Takto sa Aćin zapája do epochy postmodernity Vlastne postmoderna je odosielateľom jeho textu Barthesov a Nietzscheho diskurz programujú Aćinovo vedomie (text)¹

Smrť rozpráva, ale aj samu seba „odvoláva“ S dokončením rozprávania končí sa aj „sujet“ jej príbehu Aćin nasleduje Barthesovu vášň, túžbu po písaní (Aćin, *ibid.* s. 27) Jazyk je rozhodne pole literatúry ako textu, teórie ako textu a subjektu ako textu Táto vášň (tužba) po písaní je univerzálna a je konštitutívnym princípom vo všetkých štyloch textu (Aćin, *ibid.* s. 27). Tento pôžitok z písania je blízky U Ecovi, Borgesovi, D Kišoví Borges hovoril „slovami vyhánam svojich démonov“ Ale aká je moc jazyka, diskurzu? Či môže meniť subjekt? Namiesto démonom je spisovateľ zaujatý slovami a démonológia je pre neho filológiou Práve v rámci filologickej siete subjekt môže byť zmenený Subjekt je vždy diskurzívny výtvor

„Text, ktorý navádza na písanie (le text scriptible), nemá určitý význam ani určitý signifiant, je pluralitný a difúzný, je nevyčerpateľné tkanivo alebo galaxia označujúcich Všetky literárne texty sú stvorené z iných textov (nie v konvenčnom slova zmysle) Neexistuje „originalita“ v literatúre, niet „prvého“ literárneho diela cela literatúra je intertextuálna“ (Eagleton, 1987, s. 151–152) Teraz chápeme J Kristevovú, keď vravela, že text vzniká prelínaním iných textov

Textom podľa Aćina ako aj Barthesa hýbe pôžitok Teda Aćin si neželá interpretáciu ani „teror zmyslu“ Želá si lásku k jazyku takému, aký je Text je ako milovaná bytosť, ktorú milujeme v jej samom jestvovaní, a preto mu nepridávame nijakú vlastnosť Aćin zdôrazňuje čítanie. V tomto čítaní, kde dve fikcie, čitateľ a spisovateľ, hovoria niečo jedna druhej, vždy počúť pozdrav, pozvánku, želanie adresované niekomu tretiemu Ich vzťah je nepretržitý *coitus reservatus*, vzťah bez orgazmu, styk so zdržiavaním sa (Aćin, *ibid.* s. 32) V diele J Aćina nachádzame nedôveru k poznaniu a k jeho represívnemu jazyku, proti ktorému sa Aćin nasledujúc Barthesa búri Aćin zdôrazňuje, že v Barthesovom texte subjekt sa nikdy nestáva ústredným fenoménom, rozšpláva sa, stáva sa riedkym Závery absentujú (Aćin, *ibid.* s. 33) Barthes si želá čítať a písať tak, aby v tejto praxi bola zmyselnosť, aby telo bolo vkladom so všetkými rôznorodými erotickými nábojmi Je to Barthesovo želanie (*ibid.* s. 73), ale vieme, že veci nevyzerajú vždy takto Barthes vie byť aj racionálny Treba si spomenúť len na jeho slávny text *Úvod do štruktúrálnej analýzy rozprávačského textu* alebo *S/Z* (Barthes 1970, 1983)

Zdá sa, že Aćinova rozprávačská stratégia predsa len „zvádza“ čitateľa, rozpráva mu o svojej tužbe, zdôrazňujúc Barthesovu túžbu. Jeho príbeh nás chce vtiahnuť do svojho významu (do svojej interpretatívnej siete) Aćin nežiada cudzie významy, ktoré umožňujú interpretáciu. Interpretácií a významov podľa S Petroviča existuje toľko, koľko senzibilných čitateľov. Iná je

však otázka, nakoľko je spisovateľov zámer dôležitý pre význam Či možno očakávať, že pochopíme diela, ktoré sú nám cudzie v kultúrnom a historickom slova zmysle. Či je vôbec možné objektívne chápanie alebo je každé chápanie určené historickou a spoločenskou situáciou Význam je pre niektorých bádateľov navždy fixovaný Podľa Hirsha môže existovať niekoľko dobrých interpretácií textu, ale všetky sa musia pohybovať v rámci „systému typických očakávaní a pravdepodobností“, ktoré dovoľuje význam autorovho textu Literárne dielo môže mať rôzne významy pre rôznych ľudí v rôznych obdobiach. Podľa Eagletona zmysel sa v priebehu dejín mení, kým význam ostáva nemenný Spisovatelia poskytujú význam a čitateľa mu dávajú význam Pre Gadamera sa význam diela nikdy nevyčerpáva v autorových intenciách Vieme, že v praxi sú lepšie a menej dobré interpretácie jedného textu Ale aký je Aćinov význam? On neguje význam používajúc Barthesove autoritatívne rozprávania o zážitku v texte Tu ale vzniká otázka či môžeme afirmovať svoj zážitok, negujúc cudzie interpretácie bez hlbšej analýzy? Interpretácie tiež prinášajú zážitok autorom, ktorí vstupujú do dialógu s textom

Aćinov príbeh pokračuje rozprávaním o soche svätej Terezy, ktorá sa nachádza v kostole Sante Maria della Vittoria „Veľmi som túžil vstúpiť do neho Ešte vždy túžim po tom,“ vraví Aćin Dielo patrí sochárom a architektovi Giandorenzovi Berninimu — Bernini túto sochu urobil, tak ako aj iné, na objednávku Aćin neguje interpretáciu, a predsa interpretuje príbeh Berniniho sochy Ale aká je to interpretácia? Zdá sa nám, že Aćin nechápe podstatu tohto príbehu V roku 1558, keď svätá Tereza mala 43 rokov, napísala „Zo svojej ľavej strany, vedľa seba som videla Anjela v telesnej forme, čo sa len zriedka stávalo Nebol veľký, ale malý, veľmi pekný, s tvárou, ktorá žiarila V rukách držal zlatú strelu a verila som, že vidím plameň na kovovom hrote strely Zdalo sa mi, že viackrát prepíchal moje srdce a že mi vyťahoval vnútornosť z tela Bolest' bola intenzívna, až som vzlykala, ale zároveň som cítila aj nejaký príjemný pocit a nechcela som, aby bolesť zmizla. Bola to duchovná a nie telesná bolesť, hoci ani telo nebolo mimo tohto pocitu. a to je už zjavné“ (Dudaš, 1991)

Aćin nepochybuje o svojej interpretácii Zdôrazňuje, že ani najmenej zasvätený nemôže pochybovať, že vo výraze tváre Terezy nehovorí už jazyk slov, ale iba temný jazyk tela Aćinovi sa zdá, že vie, čo Berniniho podvedomie stelesnilo v tejto soche Podľa J Aćina tvár svätej Terezy vyžaruje nejakú dvojsmyselnú bolesť Aká je to obsesia? Je to priepasť, ktorá len telom myslí a píše — ako vraví Aćin? Je to priepasť, ktorá nás učí, ako sa telo číta, ako žije a zomiera? Bez pôvodu a cieľa? Okamih bez dychu? Svätá Tereza skonáva Jej mystická extáza je podľa Aćina extázou smrti. Ale okrem smrti Aćin na jej tvári vidí aj pôžitok Svätá Tereza je na vrchole erotického pôžit-